

TUCHTCOLLEGE IN EERSTE AANLEG VOOR DE KYNOLOGIE

Zaaknummer: 20-045

Datum uitspraak: 2 april 2021

In de zaak van:

De heer XXXXXX

wonende te XXXXXX

verschenen in persoon

hierna te noemen: **beklaagde**

en

De vereniging naar Nederlands recht

**Vereniging Raad van Beheer op Kynologisch
Gebied in Nederland**

gevestigd en kantoorhoudende te Amsterdam,

gemachtigde: mevrouw mr. D.F. Dokkum

hierna te noemen: **klaagster**

1. Het verloop van de procedure

- Klaagster heeft op grond van artikel 31 Procesreglement (voorheen: artikel VI.43 lid 1 KR) de zaak bij het Tuchtcollege in eerste aanleg aanhangig gemaakt en gevorderd dat deze de zaak in behandeling neemt en daarbij de volgende stukken overgelegd:
 - een omschrijving van het tuchtrechtelijk vergrijp;
 - een kopie van de brief d.d. 28 augustus 2020 aan beklagde met 16 bijlagen;
- In de brief van 28 augustus 2020 is beklagde geïnformeerd over de mogelijkheid om een verweerschrift in te dienen;
- De beklagde heeft op 17 september 2020 een verweerschrift ingediend;
- Bij brief van 20 januari 2021 heeft het Tuchtcollege in eerste aanleg beklagde laten weten dat in verband met de COVID-19 pandemie een fysieke mondelinge behandeling voorlopig niet aan de orde zou zijn maar wel een digitale zitting. Indien beklagde dit wenste, kon op die zitting de klacht tegen hem behandeld worden.

- Beklaagde is schriftelijk met deze digitale behandeling van de klacht akkoord gegaan, waarbij hij tevens heeft aangegeven welk emailadres voor het versturen van de benodigde link en verdere correspondentie gebruikt mocht worden;
- Per email d.d. 15 februari 2021 heeft het Tuchtcollege in eerste aanleg de beklaagde opgeroepen om op digitale zitting van 10 maart 2021 te verschijnen en hem een afschrift van het op de zaak betrekking hebbende dossier toegezonden;
 - Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 10 maart 2021;
 - Beklaagde is ter zitting verschenen en heeft zich, na het verzoek van de voorzitter daartoe, gelegitimeerd. Legitimatie heeft plaatsgevonden door het tonen van zijn identiteitsbewijs voor de camera van zijn pc/iPad. Beklaagde heeft vooraf schriftelijk aangegeven er geen bezwaar tegen te hebben dat alle aanwezigen ter zitting zijn identiteitsbewijs konden zien;
 - Van hetgeen ter zitting is behandeld heeft de secretaris aantekeningen gemaakt;

2. De omschrijving van het verweten gedrag en het verweer

2.1 Verweten gedraging

De beklaagde wordt verweten dat hij op meerdere momenten bij het doen aanvraag-, aanmeldings-, aangifte- en/of inschrijvingsprocedures, zoals vastgelegd in het Kynologisch Reglement, onjuiste gegevens heeft verstrekt door niet zijn feitelijke woonadres op te geven bij het doen van dek- en geboorteaangifte, alsmede bij het invullen van de registratieformulieren. Beklaagde woont reeds enkele jaren (waarschijnlijk sinds 2009) in XXXXXX terwijl hij een Nederlands adres (XXXXXX) heeft opgegeven.

Bovenstaande overtreding zijn alleen en/of samen met mevrouw XXXXXX gepleegd.

Dit is een tuchtrechtelijk vergrijp op grond van artikel VI.11 lid 1 van het Kynologisch Reglement (tot 1 juli 2020: artikel VI.6 lid 1 KR). Daarnaast is artikel 18 FCI International Breeding Rules overtreden.

2.2 Het verweer

Hoewel tegen mevrouw XXXXXX een klacht van dezelfde strekking is ingediend, verzoekt beklaagde in zijn verweerschrift van 17 september 2020 om zijn klacht apart te behandelen.

Beklaagde geeft in zijn verweerschrift aan dat hij inmiddels zijn kennel en een paar van zijn honden uit Nederland heeft laten uitschrijven en in Duitsland heeft laten inschrijven. De klacht kwam voor hem uit de lucht vallen. Hij heeft er nooit een geheim van gemaakt dat hij in Duitsland woonde en woont. Omdat het regelmatig voorkomt dat de postbezorging op zijn Duitse adres minimaal één week duurt, houdt hij voor zijn Nederlandse post het postadres in XXXXXX aan die hij vervolgens daar regelmatig ophaalt. Bovendien zijn diverse verenigingslidmaatschappen duurder bij een adres in het buitenland in verband met de portokosten van het te verzenden clubblad.

Het adres in XXXXXX is dat van een kennis op welk adres beklaagde zijn honden heeft ingeschreven. Beklaagde geeft aan dit met een buitendienstmedewerker van klagster die

destijds de pups kwam chippen te hebben besproken. Deze buitendienstmedewerker zou gezegd hebben dat het hebben van een woonadres in Duitsland en inschrijving van de geboren nesten op een Nederlands adres - in dit geval in XXXXXX - geen probleem was. Toen op een bepaald moment een nest pups van een identificatie met een transponder voorzien moest worden, was zijn kennis niet thuis. Dit chippen vond toen in een camper plaats.

Van iedere pup wordt ook een DNA-swab afgenomen. Op of omstreeks 2019 is er met de DNA-bepaling in het laboratorium iets verkeerd gegaan, waardoor deze swabs andermaal bij een nest van beklagde afgenomen moesten worden. De bureaumedewerkers van de Raad van Beheer, die hiervoor naar XXXXXX kwamen, waren eerder aanwezig dan beklagde met de moederhond en haar pups. Beklaagde, die in een auto met Duits kenteken reed en rijdt, gaf aan dat hij feitelijk in Duitsland woont. Geen van de bureaumedewerkers gaf volgens beklagde daarop aan dat dit niet was toegestaan.

Beklaagde geeft aan dat hij meerdere poststukken door de verschillende afdelingen van klagster op zijn Duitse adres heeft ontvangen. Klagster noch de XXXXXX heeft hem erop gewezen dat zijn handelwijze niet door de beugel kon. Regelmatig bezochten (bestuurs-)leden van de XXXXXX hem op zijn Duitse adres onder andere voor een dekking door zijn reu XXXXXX.

Ter zitting verklaarde beklagde dat hij er geen probleem inzag om met jonge pups voor de identificatie met een transponder de grens over te gaan. De pups raakten zo gewend aan de auto, nu hij ook met hen in de auto naar de dierenarts ging. Bovendien woont hij in Duitsland ongeveer 1,5 kilometer vanaf de Nederlandse grens.

Voordat beklagde naar Duitsland verhuisde, woonde hij in XXXXXX. Op het moment van zijn verhuizing had hij een nest gefokt en daar Nederlandse stambomen voor aangevraagd, omdat dit altijd al zo ging. De buitendienstmedewerker had er immers geen bezwaar tegen gemaakt. Het was dus gemakkelijk om daar jaren mee door te gaan, verklaarde beklagde. In Duitsland moet een fokker aan allerlei voorwaarden voldoen voordat een buitenlandse fokkerij is overgeschreven. Bovendien is men in Duitsland, zo stelt beklagde verder, zeer bureaucratisch, dus is er meer administratie die ook extra kosten met zich meebrengen. De kosten van een stamboom zijn in beide landen ongeveer gelijk. Inmiddels heeft hij zich aangemeld bij de XXXXXX.

Binnen de Europese Unie geldt de regelgeving dat een pup in verband met de rabiësvaccinatie ten minste 15 weken oud moet zijn voor hij of zij kan worden geëxporteerd. Op de vraag of beklagde zich er ook van bewust is dat hij met pups jonger dan 15 weken oud de grens overgaat en is gegaan, zowel voor de identificatie met een transponder als de controle op levershant, zoals door de rasvereniging is voorgeschreven, antwoordt beklagde dat hij zich hiervan bewust is. Ook de kopers van de pups van beklagde zijn meestal Nederlanders en zij komen de pups op zijn adres in Duitsland ophalen.

Op de vraag hoe dan de nestcontroles plaatsvonden, antwoordde beklagde dat dit op de locatie in XXXXXX was, waar op het moment van de controles de honden waren. De echte thuissituatie in Duitsland heeft geen enkele buitendienstmedewerker ooit kunnen zien.

Reactie klaagster

Het hoe en waarom (de secretaris van) de rasvereniging XXXXXX zich bij de Raad van Beheer heeft gemeld, is niet relevant. Op de door beklagde naar voren gebrachte interne XXXXXX-perikelen wordt daarom niet ingegaan. Klaagster vond de melding echter voldoende serieus dat zij de XXXXXX om bewijsstukken heeft gevraagd. De rasvereniging heeft klaagster van deze stukken voorzien. Klaagster heeft de XXXXXX erop gewezen dat zij officieel een klacht tegen beklagde in kon dienen, maar daar heeft de XXXXXX van afgezien. Tuchtrechtelijk is de rasvereniging daarom geen klaagster.

Klaagster geeft, in reactie op het bovenstaande, aan voornamelijk op de inhoud van het verweerschrift d.d. 17 september 2020 in te gaan.

Het was klaagster niet bekend dat beklagde in Duitsland woonde tot dat hij dit in zijn email van 21 mei 2020 aangaf. Dat haar buitendienstmedewerkers hier akkoord mee zouden zijn gegaan, komt klaagster vreemd over. Iedere buitendienstmedewerker is ervan op de hoogte dat een fokker in Nederland moet wonen om in aanmerking te kunnen komen voor de afgifte van Nederlandse stambomen. Alle medewerkers, ook de buitendienstmedewerkers, zijn hiervan op de hoogte. Het kan daarom niet zo zijn dat bij de eerste kennelcontrole mevrouw XXXXXX (inmiddels een oud-medewerker van de Raad van Beheer) voor de handelwijze van beklagde akkoord heeft gegeven.

Hetzelfde geldt voor de twee bureaumedewerkers die voor het opnieuw afnemen van de DNA-swabs zijn langs geweest. Zij hebben toen wel geconstateerd dat beklagde in een auto met een Duits kenteken reed, maar omdat er bij de bepaling in het laboratorium iets misgegaan en zij daarom op één dag 11 à 12 nesten opnieuw moesten swabben, hebben zij daar verder geen aandacht aanbesteed. Ook al omdat zij dit niet als hun taak zagen. Bij klaagster was tot 21 mei 2020 geen Duits adres bekend, alleen een postbusadres in XXXXXX, een bezoekadres in XXXXXX en in XXXXXX.

3. De beoordeling door het Tuchtcollege in eerste aanleg

3.1 Bevoegdheid en ontvankelijkheid

Het Tuchtcollege is bevoegd in deze zaak te oordelen omdat de beklagde ten tijde van het hem verweten gedrag lid was van een vereniging, die is toegelaten tot het lidmaatschap van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland. Op grond van de statuten van die vereniging is de beklagde onderworpen aan de rechtsmacht van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland.

Bovendien is het Tuchtcollege in eerste aanleg bevoegd in deze zaak te oordelen omdat door de beklagde bij de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland, een dekaangifte en/of een geboorteaangifte is ingediend waarmee beklagde de rechtsmacht van de Raad van Beheer en de werking van het Kynologisch Reglement aanvaardt vanaf het moment van de dekking en/of de geboorte waarvoor de aangifte is gedaan (artikel III.20 Kynologisch Reglement).

Het Tuchtcollege in eerste aanleg is naast bovenstaande gronden ook bevoegd nu de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland beklaagde op zijn verzoek het recht heeft verleend op het voeren van een kennelnaam. Deze kennelnaam voerde hij op het moment van het hem verweten gedrag. Op grond van artikel III.46 van het Kynologisch Reglement is hij daarom onderworpen aan de rechtsmacht van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland.

Op grond van artikel 30 en volgende Procesreglement van het Kynologisch Reglement kan klagster vorderen dat het Tuchtcollege in eerste aanleg een klacht in behandeling neemt. Klagster is dan ook ontvankelijk in haar vordering.

3.2 Overwegingen met betrekking tot het verweten gedrag

Het Tuchtcollege in eerste aanleg gaat ervan uit dat fokkers weten dan wel behoren te weten dat naast de gezondheid- en welzijnsregels waaraan moet worden voldaan er ook formele regels met betrekking tot de registratie in het Nederlands Hondenstamboek bestaan, die als zodanig ook in het Kynologisch Reglement zijn opgenomen.

Op grond van artikel VI.11 lid 1 Kynologisch Reglement is het verboden om bij aanvraag-, aanmeldings- en inschrijvingsprocedures die in een door of krachtens klagster vastgesteld reglement zijn geregeld, onjuiste gegevens te verstrekken of gevraagde dan wel kenbaar relevante gegevens te verzwijgen.

Naast het hiervoor genoemde artikel, zijn op deze klacht ook de artikelen III.6 en III.22 lid 5 Kynologisch Reglement door beklaagde overtreden. In artikel III.6 Kynologisch Reglement is bepaald dat slechts in Nederland geboren honden in de Nederlandse stamboekhouding kunnen worden ingeschreven, terwijl artikel III.22 lid Kynologisch Reglement bepaalt dat een fokker slechts bevoegd is geboorteaangifte te doen indien hij in Nederland woont.

In zijn emailbericht van 21 mei 2020 aan klager heeft beklaagde aangegeven dat hij inderdaad in Duitsland woont. Door bij de dek- en geboorteaangifte een Nederlands adres op te geven, terwijl hij daar niet officieel als bewoner staat geregistreerd, heeft de beklaagde in strijd met de geldende regels gehandeld. Daar doet niet aan af, dat hij aangeeft er nimmer een geheim van gemaakt te hebben dat hij in Duitsland woont. Zijn mededeling dat hij dit met een buitendienstmedewerker van klagster heeft besproken en die hem vervolgens meegedeeld heeft dat dit mag, doet eveneens hier niet aan af. Enig onderbouwend bewijs heeft hij daarvoor niet aangevoerd. Bovendien heeft klagster deze stelling betwist.

Hoewel klagster de stelling van beklaagde, dat de buitendienstmedewerker geen bezwaar zou hebben gehad tegen zijn woonplaats in Nederland en het identificeren door middel van een transponder van de pups in Nederland, heeft betwist, vindt het Tuchtcollege vreemd dat op een bepaald moment de pups klaarblijkelijk in een camper zijn van een transponder zijn geïdentificeerd. Het moest die buitenmedewerker duidelijk zijn geweest dat dit niet de plaats van het nest kón zijn. Iedere buitendienstmedewerker behoort bekend te zijn met de Uitvoeringsregels van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied ten behoeve van locatiecontroles d.d. 1 november 2018 ("Uitvoeringsregels"). Deze bijzondere identificatie-

plaats had aan klagster doorgegeven moeten worden. Hetzelfde geldt voor de buitendienstmedewerkers die opnieuw een DNA-swab van de pups en moederhond kwamen afnemen. Zij hadden melding moeten maken dat beklaagde met de honden in een auto met een Duits kenteken aankwam rijden en hen te kennen gaf dat hij in Duitsland woont. Het is aan de Raad van Beheer om via de genoemde Uitvoeringsregels oog te hebben voor belangen van de honden. De Uitvoeringsregels, zo staat letterlijk in het document, zijn nodig om te "voorkomen dat dieren als gevolg daarvan te zeer nadelen met betrekking tot welzijn en gezondheid ondervinden. Dit geldt in het bijzonder voor aspecten van huisvesting, verzorging en fokkerij." De Raad van Beheer dient hier goede uitvoering aan te geven, hetgeen in dit geval kan worden betwijfeld.

Zoals hiervoor gesteld doet dit echter niets af aan de overtreding die de fokker/beklaagde maakt. Naast overtreding van de regels uit het Kynologisch Reglement, die alleen een nationaal bereik hebben, heeft beklaagde ook internationale EU-regelgeving met voeten getreden.

In de eerste plaats is daar de internationale bepaling met betrekking tot grensoverschrijdende verplaatsing van pups jonger dan 15 weken. In EG-Verordening 576/2013 is bepaald dat een pup die - voordat hij internationaal verplaatst wordt- tegen rabiës geënt moet zijn. De leeftijd voor deze enting is minimaal 12 weken gevolgd door een wachttijd van 21 dagen om de beschermende immuniteitswerking te krijgen. Dat betekent dat pups jonger dan 15 weken niet naar het buitenland vervoerd worden. Beklaagde heeft de pups op de leeftijd van 5-7 weken oud voor de identificatie door middel van een ISO-transponder van Duitsland naar Nederland vervoerd. Dit is dus ruim onder de genoemde leeftijd van 15 weken. Ook de leverschuntcontrole bij de Faculteit der Diergeneeskunde in Utrecht gebeurde onder de leeftijdsgrens van 15 weken.

Deze overtreding neemt het Tuchtcollege niet mee in zijn strafmaat. De beoordeling met betrekking tot een mogelijke overtreding van deze EG-Verordening behoort niet tot de bevoegdheid van het Tuchtcollege maar de NVWA en/of das Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit. Het Tuchtcollege vindt het in het kader van deze klacht wel belangrijk dat aan het bestaan van deze EG-Verordening nog eens aandacht geschonken werd.

In de tweede plaats heeft beklaagde artikel 18 van de FCI International Breeding Rules overtreden. Dit artikel luidt als volgt:

"A litter is registered with the member of contract partner of the country where its breeder has his legal residence and the litter was born. Exceptions can be made by mutual agreement between the members or contract partners involved".

Dit betekent dat de aangesloten leden bij de FCI, waarvan klagster er één van is, het zogenaamde "woonplaatsbeginsel" hanteren. De aansluiting van de Raad van Beheer bij de FCI heeft tot gevolg dat de statuten en regelgeving van de FCI ook van toepassing zijn op de door de Raad van Beheer erkende verenigingen.

Door zijn lidmaatschap bij een rasvereniging ten tijde van het ten laste gelegde, het voeren van een kennelnaam én het vragen van een dienst bij de Raad van Beheer, namelijk een

stamboom door het doen van dek- en geboorteaangifte(n), geldt dit artikel ook voor beklagde. Nu beklagde aangeeft dat hij al jaren aan iedereen altijd heeft laten weten dat hij in Duitsland woont en dit nog eens expliciet in zijn emailbericht van 20 mei 2020 aan klagster heeft meegedeeld, betekent dat hij de bij hem geboren nesten niet bij klagster, maar bij het "Verband für das Deutsche Hundewesen (VDH) e.V." moet en had moeten melden.

Het Tuchtcollege is voorts van mening dat klagster eerder stappen tegen beklagde had kunnen ondernemen in plaats van het laten voortduren van de omschreven situatie en deze een te lange tijd heeft gedoogd. De buitendienstmedewerker had aan klagster eerder kunnen dan wel moeten melden dat beklagde op een bepaald moment aangaf dat hij in Duitsland woonde. Ook het rijden van een auto met een Duits kenteken kan betekenen dat beklagde op dat moment geen Nederlands ingezetene meer was. In ieder geval had een uittreksel uit het BRP met betrekking tot de woonplaats, door beklagde aan klagster toe te sturen, meer uitkomst kunnen bieden (artikel III.22 lid 5 Kynologisch Reglement).

3.3 Conclusie

Beklaagde heeft zich willens en wetens niet aan de regelgeving gehouden door bij het opgeven van de dek- en geboorteaangiften bewust zijn Duitse adres niet te vermelden maar dat van een kennis die in Nederland woont. Op het moment van de identificatie reed beklagde met de moederhond en de pups in de leeftijd van 5-7 weken oud van zijn Duitse adres naar dat van zijn van kennis. Hij heeft dus willens en wetens bij het grensoverschrijdend transport de gezondheid en het welzijn van de pups genegeerd. Daar doet niet aan af dat het voor hem een "korte afstand was en het niet zo lang duurde".

Daarnaast is duidelijk dat ook financiële argumenten meespelen. Beklaagde geeft aan dat in Duitsland de bureaucratie kostenverhogend werkt. Hetzelfde geldt voor de kosten van een lidmaatschap van een Nederlandse (ras-)vereniging bij het hebben van een woonplaats in het buitenland.

Het Tuchtcollege is van mening dat de buitendienstmedewerker(s) van klagster adequater hadden moeten optreden en hun bevindingen eerder aan klagster hadden moeten medelen. Klagster had dan eerder de nodige actie kunnen ondernemen en had de hierboven geschetste situatie niet zo lang hoeven te bestaan.

3.4 Overwegingen met betrekking tot de strafmaat

Het Tuchtcollege in eerste aanleg overweegt dat met de eerdergenoemde regelgeving klagster beoogd om het belang van de gezondheid en het welzijn van de rashondenpopulatie in Nederland te dienen. Daarbij is een juiste registratie een vereiste. Bevordering van de gezondheid en het welzijn van de raspopulatie in het algemeen is een statutair doel van klagster.

Het Tuchtcollege in eerste aanleg is dan ook van mening dat overtreding van deze regelgeving zeer ernstig is. Het Tuchtcollege in eerste aanleg acht voor het plegen van een dergelijke overtreding een hoge geldboete en een tijdelijke, onvoorwaardelijke diskwalificatie van beklagde gerechtvaardigd. Naar het oordeel van het Tuchtcollege in

Zaaknummer: 20-049

Datum uitspraak: 2 april 2021

eerste aanleg gaat ook klagster niet geheel vrij uit. Dit zal echter in deze zaak niet in de strafmaat worden meegewogen gezien de ernst van het door beklagde jarenlang, onder andere vanwege financieel gewin, stelselmatig overtreden van artikel VI.11 lid 1 KR.

4. De toepasselijke bepalingen

De beslissing berust op artikel 53 lid 2 en lid 3 Procesreglement van het Kynologisch Reglement van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland.

5. De beslissing

- Het Tuchtcollege voor de Kynologie in eerste aanleg verklaard bewezen dat de beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan het verweten gedrag zoals hiervoor onder 2.1 omschreven.
- Veroordeelt beklagde tot betaling van een boete van € 1.000, --;
- Legt aan beklagde een onvoorwaardelijke diskwalificatie van 12 maanden op;
- Bepaalt voorts dat op grond van artikel 68 Procesreglement van het Kynologisch Reglement om de FCI, VDH van deze beslissing op de hoogte te brengen;
- Deelt mee dat tegen deze uitspraak zowel door klagster als de beklagde hoger beroep bij het Tuchtcollege in hoger beroep kan worden ingesteld (artikel 69 e.v. Procesreglement van het Kynologisch Reglement). Dit hoger beroep dient per aangetekende brief te worden ingesteld bij de secretaris van het Tuchtcollege voor de Kynologie in hoger beroep, per adres Postbus 75743, 1070 AS Amsterdam.
- Deelt mee dat de termijn voor het indienen van een beroepschrift vier weken bedraagt, te rekenen vanaf de datum waarop de uitspraak aan beklagde aangetekend is verzonden. Het hoger beroep schorst de uitvoering van deze beslissing niet.

Deze uitspraak is geweest op 2 april 2021 door de heer mr.dr. H.S. Grotens, voorzitter, de heer mr. J.A.H. Hollebeek en mevrouw drs.ing. A.M. Veldhuizen-van 't Hul, in tegenwoordigheid van mevrouw F. Zijdenbos-Jansen, secretaris.

Zaaknummer: 20-049

Datum uitspraak: 2 april 2021

De heer mr. J.A.H. Hollebeek en mevrouw drs.ing. A.M. Veldhuizen-van 't Hul zijn buiten staat om deze uitspraak mede te ondertekenen.

De voorzitter

De secretaris

Mr.dr. H.S. Grotens

mevrouw F. Zijdenbos-Jansen